

ПЕППІ ХОДИТЬ ПО КРАМНИЦЯХ

Одного чудового весняного дня, коли на небі світило ясне сонце, на деревах щебетали пташки, а по канавах весело дзюрчала вода, Томмі й Аніка прибігли до Пеппі. Томмі взяв із собою кілька грудочок цукру коневі Пеппі, й вони з Анікою спершу трохи постояли на веранді, погладили й погодували коня, а потім уже заїшли до Пеппі. Пеппі ще спала, поклавши, як завжди, ноги на подушку, а голову сховавши під ковдру. Аніка полоскотала її за ноги й гукнула:

— Уставай!

Пан Нільсон давно вже встав і тепер сидів на абажурі. Невдовзі ковдра заворушилася, і з-під неї висунулася кудлата руда голова. Пеппі розплющила веселі очі й усміхнулася на весь рот.

— Ох, це ви лоскочете мене за ноги! А мені снилося, що це мій татко, негритянський король, мацає, чи немає в мене мозолів.

Вона сіла на край ліжка й заходилася надягати панчохи — одну руду, а другу чорну.

— Але звідки візьмуться мозолі, коли носиш он які ходаки, — додала Пеппі й показала на чорні черевики, вдвічі більші за її ступні.

— Що ми сьогодні робитимемо? — запитав Томмі. — У нас із Анікою вільний день.

— Гм, треба подумати, — мовила Пеппі. — Танцювати навколо ялинки ми не можемо, бо вже танцювали три місяці тому. Та й кататися на ковзанах також не зможемо. Цікаво було б накопати золота, але й цього не можна, бо ми не знаємо, де воно лежить. Тобто, ми знаємо, що на Алясці повно золота, та до нього не дотовпішся через інших шукачів. Ні, треба придумати щось інше.

— Ага, щось цікаве, — мовила Аніка.

Пеппі заплела волосся в дві тугі кіски, які стирчали врізnobіч, мов палички. Тоді сказала:

— А що, якби ми пішли до міста? Походили б по крамницях?

— Ми не маємо грошей, — сказав Томмі.

— Зате я маю, — мовила Пеппі.

На підтвердження своїх слів Пеппі відкрила торбу, повну золотих монет. Узяла їх повну жменю й запхнула в кишеню, пришиту посередині фартушки.

— Я вже готова йти, тільки ще знайду капелюха, — сказала вона.

Капелюха десь не було. Пеппі зазирнула в ящик з дровами та здивувалася, що там його також немає. Потім зазирнула до хлібниці в буфеті, проте знайшла там тільки підв'язку від панчіх, поламаний будильник і скоринку хліба. Нарешті вона пошукала ще на полиці для капелюхів, але там лежали тільки сковорода та шматочок сиру.

— Ну, ніякого тобі ладу! — невдоволено мовила Пеппі. — Нічого не можна знайти! Агов, капелюху, де ти!

Ти хочеш іти до міста чи ні? Мерцій показуйся, я не буду на тебе чекати!

Проте капелюх не показувався.

— Ну, як хочеш, про мене. Сиди вдома, як ти такий дурний. Але щоб мені не пхикав, коли я повернуся! — суворо сказала вона.

Невдовзі на шосе, що вело до міста, вибігло троє дітей — Томмі, Аніка й Пеппі з мавпочкою на плечі. Діти були веселі, бо небо було чисте й синє, на ньому сяяло сонечко. Поряд у канаві дзюркотіла вода. Канава була глибоченька.

— Мені дуже подобаються канави, — сказала Пеппі та, недовго думаючи, залізла у воду, що сягала її вище колін.

Вона побрела по канаві так швидко, що на Томмі й Аніку полетіли бризки.

— Я граюся в корабель! — гукнула Пеппі, але тієї самої миті спіткнулася і впала у воду. — Тобто, в підводного човна, — виправилася вона, коли підвела з води.

— Ти зовсім мокра, Пеппі! — стурбовано сказала Аніка.

— То й що? — відповіла Пеппі. — Хто сказав, що діти неодмінно повинні бути сухі? Адже відомо, що холодна вода загартовує. Це тільки в нас дітям не дозволяють ходити по канавах. А в Америці в канавах повно дітей, навіть воді не лишається місця. Вони не вилазять звідти цілий день. Узимку, звичайно, вони замерзають, тільки голови стирчать із криги. Матері приносять їм овочеву юшку й котлети, бо діти не можуть прийти самі на обід. Зате будьте певні, діти в Америці здорові, як дуб!

Того ясного весняного дня містечко було дуже гарне. Між розкиданими абияк будиночками звивалися вузенькі, бруковані вулички. У палісадниках, що були майже біля кожного будиночка, цвіли проліски й крокуси. У містечку

було чимало крамничок, і покупців такого погідного дня також не бракувало: дзвоники над дверима, які то відчиналися, то зачинялися, дзеленчали майже безперестанку. Жінки заходили з кошиками й купували каву, цукор, мило та масло. Забігали туди й діти купити лимонаду або пачечку жувальної гумки. Але в багатьох дітей не було грошей. Вони сумно стояли біля вітрин і не зводили очей з тих чудових ласощів, що були там виставлені.

Десь опівдні, коли сонце світило найяскравіше, на головній вулиці містечка з'явилося троє дітей. Це були Томмі, Аніка й Пеппі, мокра-мокрісінька Пеппі, з якої стікала вода. Всюди, де вона ступала, залишався мокрий слід.

— Ой, які ми щасливі! — раділа Аніка. — Гляньте, скільки всього виставлено, а в нас повна кишеня золотих монет!

Томмі теж, коли уявляв собі, скільки вони всього накуплять, підстрибував з радощів.

